

teterne, og det bliver det hverken bedre eller dårligere af.

Som det ser ud i dag, er videnskabelige medarbejdere ved landets universiteter ikke som alle andre forskere omfattet af lov om arbejdstagernes opfindelser. Det betyder, at institutionerne ikke har fordring på egne forskeres opfindelser og dermed ingen indtægter får. Er det rimeligt, når forskerne faktisk frembringer deres opfindelser i arbejdstiden og for offentlige midler? Det mener vi ikke i Socialdemokratiet.

Vi finder det heller ikke særlig hensigtsmæssigt, at universiteternes forskningsresultater kun i ringe omfang kommer det omgivende samfund til gode. Hverken universiteterne selv eller det omgivende samfund kan være tjent med de nuværende regler, som virker som en barriere for nyttiggørelsen af forskningsresultaterne.

Med dette lovforslag lukkes der op for, at forskernes opfindelser i langt højere grad kommer frem i lyset, og for at universiteterne derved kan yde et større bidrag til udviklingen i teknologi, produktion og velfærd. Universiteterne vil med lovforslaget have langt større incitament til en aktiv indsats i forbindelse med håndteringen af forskernes opfindelser. Samtidig vil der ske en styrkelse af forskningen, bl.a. fordi en større nyttiggørelse af forskningen i form af flere patenter m.v. vil øge universiteternes økonomiske ressourcer. Der bliver med andre ord flere penge at forske for. Desuden vil den enkelte forsker i højere grad end tidligere kunne koncentrere sig om det, han eller hun er god til, nemlig at forske. Forskeren slipper for det praktiske og administrative arbejde omkring beskyttelse og omsætning af rettighederne for forskningsbaserede opfindelser.

For at mane eventuelle misforståelser i jorden vil jeg gerne understrege, at den enkelte forsker ikke fratages retten til egne opfindelser. Den enkelte forsker har stadig som udgangspunkt retten til sine opfindelser, men en bedre nyttiggørelse af disse opfindelser forudsætter, at også den forskningsinstitution, der finansierer opfindelserne, får del i disse rettigheder og dermed i en eventuel økonomisk gevinst ved udnyttelse af rettighederne.

Med lovforslaget sikres netop, at begge parter får noget ud af nyttiggørelsen af en given opfindelse. Samtidig sikres det, at denne nyttiggørelse sker i et samarbejde mellem parterne. Kun på den måde sikrer vi, at både forskere og forskningsinstitutioner er interesserede i at for-

øge og nyttiggøre deres opfindelser, og dermed bidrager det til at øge den samfundsmæssige udnyttelse af forskningsresultaterne.

Vedtagelsen af lovforslag nr. L 93 vil ikke blot være til gavn for samfundsudviklingen som helhed. En vedtagelse af lovforslaget vil også være til gavn for både forskere, forskningsinstitutioner og dermed for kvaliteten af forskningen og for erhvervslivet.

Socialdemokratiet er af den opfattelse, at en øget synliggørelse af forskningen og et øget samarbejde mellem forskningsverdenen og det omgivende samfund – det vil sige erhvervslivet, politikere, embedsmænd osv. – vil medføre en feedback, som vil kunne inspirere forskere i deres arbejde og dermed bidrage til innovation og nytænkning.

Jeg behøver vel ikke sige, at vi i Socialdemokratiet støtter lovforslaget.

Jeg vil også lige sige, at da det er første gang, jeg har ordet som forskningsordfører, vil jeg godt takke ministeriet for et godt og konstruktivt samarbejde.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Fru Lise Hækkerup gjorde opmærksom på, at nyttiggørelsen af forskningsresultater kan føre til, at der bliver flere penge til at forske for. Det springende punkt er imidlertid, i hvor høj grad fru Lise Hækkerup vil gøre en dyd af dette argument.

Hvis man går planken ud med argumentet, vil det jo indebære, at forskernes aktivitet bliver sporet utrolig meget ind på nyttiggørelsen, patenteringen, og jeg går ud fra, at fru Lise Hækkerup er enig med mig i, og det vil jeg da gerne have bekræftet, at det primære formål med universiteter er, at man etablerer ny erkendelse.

Så jeg vil gerne have fru Lise Hækkerup til at oplyse, i hvor høj grad det handler om nyttiggørelse og flere penge i kassen, og i hvor høj grad det ifølge fru Lise Hækkerup handler om, at man stadig væk har erkendelsen som det højeste mål.

(Kort bemærkning).

Lise Hækkerup (S):

Vi har stadig væk erkendelsen som et meget, meget højt mål, når vi taler om forskning.

Nu er der altså forskel på forskning. Der er den humanistiske forskning, og der er den forskning, som typisk ville kunne føre til et